

תת"ע 12652/01/19 - מדינת ישראל נגד פנחס איתן

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 12652-01-19 מדינת ישראל נ' פנחס איתן
בפני כבוד הסגן נשיאה אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות תנועה נגב

המאשימה

נגד

פנחס איתן ע"י ב"כ עו"ד אלי פישר

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח החלטתי הריני להודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם מהאישום אשר יוחס לו
וזאת מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בו יוחסה לו עבירה בניגוד לתקנה 47(ד) בתקנות התעבורה.

בהתאם לנטען בכתב האישום, נהג הנאשם רכב ביום 12.8.18 בקילומטר 134 על כביש 90 ויצא לעקיפת רכב אחר
כאשר הדרך לא הייתה פנויה באופן שאפשר את השלמת העקיפה בבטחה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו והסביר כי עת נהג על כביש 90 כאשר אשתו וילדיו ברכבו, עברה משאית שנסעה לפניו
לשול הדרך ואפשרה לו לעבור על פניה. בעוד הוא מצוי בנתיבו לכיוון דרום ומתחיל לעקוף את המשאית, החלה
המשאית לשוב לנתיב משול הדרך ולמעשה דחקה אותו לעבר הנתיב הנגדי.

הנאשם טוען כי בשום שלב במהלך העקיפה לא נגרמה סכנה לרכב אחר שהגיע ממול.

מטעם המדינה העידו שני עדים וכך גם מטעם ההגנה הנאשם העיד לעצמו וגם אשת הנאשם הגיעה למתן עדות.

ע.ת. 1, שוטר אשר ביצע אכיפה ממסוק (אשר לפי ת/1 טס בגובה של 400 מטר) טען כי ראה את רכב הנאשם יוצא
לעקיפת משאית כאשר במהלך העקיפה שני רכבים שהגיעו ממול נאלצו לרדת לשול הדרך כדי להימנע מתאונה עם
הנאשם.

בחקירתו הנגדית טען השוטר כי לא ראה את המשאית נוסעת בשול הדרך, ולמעשה במקום זה אין שולי דרך רחבים המאפשרים נסיעה בהם.

עוד הסביר כי במסוק בו טס **הייתה מצלמה לתיעוד האירועים**, אך זו לא הופעלה על ידי הטייס.

השוטר התקשה להסביר מדוע לא ביקש להפעיל את המצלמה ומה הסיבה כי האירוע נשוא פרשה זו לא תועד מעבר לעדותו שלו.

השוטר התקשה בעדותו להסביר כיצד אם לטענתו אין שול במקום המאפשר נסיעת משאית בו (לטענתו השול כה צר עד כי משאית שהייתה נוסעת בו הייתה בהכרח מתהפכת), יכלו הרכבים שהגיע ממול לנסוע בשול הנגדי ללא כל הפרעה כמתואר בת/2 (סקיצה).

על פניו, מצאתי את עדותו של השוטר ע.ת. 1 עדות אמינה, אך השוטר בהגיונותו הסכים כי לא תיעד את הדקות שקדמו לעקיפה המתוארת ולא "טס" מעל לרכב החשוד כאשר הוא מלווה אותו לאורך זמן טרם העקיפה המתוארת.

ע.ת. 2 לא ראה כלל את ביצוע העקיפה המתוארת על ידי ע.ת. 1 ולמעשה אין בעדותו כדי לחזק או להחליש את גרסתו של ע.ת. 1.

כל תפקידו של ע.ת. 2 באירוע היה עיכובו של הנאשם בהתאם להוראות והכוונת ע.ת. 1 מן האוויר.

על מול עדותו היחידה של ע.ת. 1, העידו הנאשם ואשת הנאשם.

הנאשם בעדותו חזר על גרסתו הבסיסית לפיה יצא לעקיפת המשאית רק כאשר זו נעה לשול הדרך ואפשרה לו ביצוע פעולה זו כאשר הוא ממשיך בנתיבו.

לפי עדותו, עת היה בעיצומו של מהלך המעבר על פני המשאית, החל נהג המשאית לשוב לנתיב משול הדרך תוך שהוא דוחק את הנאשם שמאלה.

הנאשם החליט לסיים את העקיפה תוך שמולו מרחוק הוא מבחין ברכב מתקרב. לטענת הנאשם רכב זה לא בלם, לא ירד לשול הדרך, ולא נגרמה לו כל הפרעה במהלך השלמת עקיפה המשאית.

לטענת הנאשם רק משסיים את מהלך העקיפה חלף על פניו הרכב ממול מבלי שנאלץ לסטות מנתיב נסיעתו.

עדות הנאשם עברה חקירה נגדית של התובעת.

התובעת לא חסכה מהנאשם כל שאלה והקשתה מאד על הנאשם בחקירה נגדית יעילה וטובה.

למרות חקירתה הנגדית היסודית של התובעת, לא סתר הנאשם עצמו בעדותו ולא מצאתי בדבריו כל סימן לאי אמירת אמת.

אשת הנאשם מסרה לאחריו גרסה דומה מאד לגרסת הנאשם.

גם לפי עדותה יצא בעלה לעקיפת משאית לאחר שזו ירדה לשול הדרך ואפשרה מהלך זה.

לטענתה העקיפה הייתה כאשר הרכב בו ישבה מאחור נותר על נתיבו.

במהלך העקיפה, החלה המשאית לסטות לתוך נתיבם מה שחייב את בעלה (הנאשם) לסטות שמאלה כדי להימנע מתאונה עם המשאית.

גם עדה זו לא הבחינה בכל רכב המגיע ממול ואשר נאלץ "לרדת" לשול הדרך כדי להימנע מתאונה.

לא מצאתי כל סתירה מהותית בין עדות זו של אשת הנאשם לעדות הנאשם עצמו.

הבדל גרסה קל נמצא בשאלה - האם המשאית סטתה שמאלה בחדות או במתינות.

דווקא פער סובייקטיבי זה בתיאור המהלך, מחזק בעיני את ההנחה כי לא תואמה גרסה בין הנאשם ואשתו טרם העדות בפרשה זו.

התרשמתי כי עדותה של אשת הנאשם הייתה אמינה, נטולת לחץ, עקבית ולא הפכה אחרת כתוצאה מחקירה נגדית אינטנסיבית אותה העבירה התובעת.

אף שב"כ המדינה ניהלה תיק זה למופת בעיני, התקשתה מאד המדינה להסביר מדוע אף שמסוק המשטרה היה מצויד במצלמה שאפשרה את תיעוד האירוע, החליט השוטר שלא לבקש מהטייס את הפעלת המצלמה ובסופו של יום המדובר בסיטואציה בה מציגה המדינה עדות אחת של שוטר (שגם אם על פניו היא אמינה) מולה ניצבות שתי עדויות בהן אין כל סימן לאי אמירת אמת.

בע"פ 7220/05 , האני נימר נגד מדינת ישראל, (פורסם במאגר נבו) קבע בית המשפט העליון לעניין קימו של ספק סביר: "ספק סביר מתקיים כאשר ניתן להסיק מהראיות מסקנה המתיישבת עם חפות הנאשם שהסתברותה אינה אפסית אלא ממשית. גם כאשר גרסה מרשיעה נמצאת אמינה בעיני בית המשפט, על ביהמ"ש לשקלל בזהירות את משקלן של התמיהות הנותרות, ולבחון האם יש בהן כדי להעלות ספק סביר, או שמא הן מצויות בשוליו של האירוע העברייני, ואינן מטילות ספק בגרעין המהותי המפליל המצוי בתשתית הראייתית שניתן בה אמון."

בפרשה זו העלה הנאשם גרסה סבירה בה תמכה אשתו באופן מלא.

ברור לבית המשפט כי אשת הנאשם היא עדה מעוניינת שיש לה נגיעה בדבר, אך כאמור לא מצאתי בעדות הנאשם או בעדות אשתו (שלא הייתה נוכחת באולם עת בעלה העיד) כל סתירה מהותית או כל סימן אחר לאי אמירת אמת.

המדובר באירוע המתועד על ידי שוטר אחד ממסוק.

השוטר לא ראה את הדקות שקדמו לאירוע העקיפה ולא תיעד אותן.

בהחלט יתכן מצב בו מזווית המסוק ובשל מהירות ההגעה מעל הרכב החשוד, החל להבחין השוטר בסיטואציה כאשר זו בעיצומה ולאחר שהמשאית כבר שבה לנתיבה המקורי.

במצב זה יכולתו להבחין במצב אליו "נדחק" הנאשם אינו קיים, והוא טועה לחשוב כי המדובר בסיטואציה של עבירה על תקנה 47(ד).

לו היה עומד השוטר על הפעלת המצלמה שהייתה לפי עדותו במסוק, ניתן היה לדעת בוודאות האם השוטר או הנאשם צודקים בגרסתם.

באין צילום של האירוע, וכאשר לנאשם עדות תומכת נעדרת כל סתירות, הרי שספק סביר באשר לאשמת הנאשם נוצר, הגם שעדות השוטר בפרשה זו אכן טובה.

טוב תעשה משטרת ישראל אם תצלם ותתעד כל אירוע אפשרי עם מצלמה, במיוחד כאשר בעבירות עקיפה עסקינן שם המדובר על פי רוב בגרסה מול גרסה.

לא שוכנעתי בפרשה זו מעבר לכל ספק סביר באשמת הנאשם.

לא שוכנתי כי העקיפה שביצע הנאשם יצרה מצב מסוכן למשתמשי הדרך וכי אם נוצר מצב כזה, הרי שהמדובר במצב אותו יצר בהכרח הנאשם.

אני מחליט לזכות את הנאשם בפרשה זו, וזאת מחמת הספק.

עותק מהחלטה זו יישלח לצדדים.

ניתנה היום, י' אייר תשע"ט, 15 מאי 2019, בהעדר הצדדים

